

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Λ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1825	Κυριακὴ Θ' Λουκᾶ (Λουκ. 12,16-21· 14,35) 17 Νοεμβρίου 2013	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

«Τί νὰ κάνω;...»

«Τί ποιήσω;» (Λουκ. 12,17)

Δέν θὰ ἔπρεπε, ἀγαπητοί μου, νὰ βρίσκωμαι σήμερα ἐδῶ. Ἐπιθυμοῦσα νὰ βρίσκωμαι πάνω στὰ ψηλά βουνά, ἐκεῖ στὰ μικρὰ ἐγκαταλελειμμένα χωριά μας, γιὰ νὰ κηρύξω στοὺς χωρικούς μας. Ἄλλ' ἐφ' ὅσον βρίσκομαι ἐδῶ, θὰ παρακαλέσω νὰ δώσετε προσοχὴ στὰ λίγα λόγια πού θὰ πῆ ἡ ἀδέξιος γλῶσσα μου.

Ἀκούσατε τὸ εὐαγγέλιο. Περιέχει δυὸ ἐρωτήματα· τὸ ἓνα τὸ θέτει ὁ ἄνθρωπος, τὸ ἄλλο –τὸ καὶ σπουδαιότερο– τὸ θέτει ὁ Θεός. Σήμερα θ' ἀσχοληθοῦμε μὲ τὸ ἐρώτημα πού θέτει ὁ ἄνθρωπος. Ποιό εἶν' αὐτό; Ἔνα **ἐρώτημα γεμᾶτο ἄγχος**: «Τί ποιήσω;», τί νὰ κάνω; (Λουκ. 12,17).

Μὰ ποῖός τὸ λέει αὐτὸ τὸ «Τί νὰ κάνω;»; Μήπως τὸ λέει κανένας ζητιάνος, πού δὲν ἔχει ψωμάκι νὰ φάη, ῥουχαλάκι νὰ σκεπαστῆ καὶ καλυβούλα νὰ καθίση; μήπως τὸ φωνάζει κανένας ἄνεργος νέος, πού χτυπάει πόρτες, δὲ βρίσκει πουθενὰ κατανόησι, κι ἀναγκάζεται νὰ φύγη μακριά, στὴν Αὐστραλία καὶ στὴν Ἀμερικὴ γιὰ νὰ ζήση; μήπως τὸ λέει κανένα ὀρφανό, πού γυρίζει παντέρημο στοὺς δρόμους; μήπως τὸ λέει καμμιά χήρα μὲ ἕξι - ἑφτὰ παιδιά; μήπως τὸ λέει κανένας οἰκογενειάρχης πού ἔχει σήμερα νὰ λύση μύρια προβλήματα; μήπως τὸ λέει κανένας ἄρρωστος πού βογγάει πάνω στὸ κρεβάτι καὶ δὲν ὑπάρχει γι' αὐτὸν φάρμακο καὶ γιαιτρεία; «Τί νὰ κάνω;». Παρὰ τὴν κατάστασί τους δὲν τὸ λέει κάποιος ἀπὸ αὐτούς. Τὸ λέει – ποιός; ἐκεῖνος πού καὶ υγεία ἔχει, καὶ λεπτὰ ἔχει, καὶ σπίτια ἔχει, καὶ περιουσία ἔχει· ὁ πλούσιος.

Ὁ πλούσιος λέει «Τί ποιήσω;». Καὶ τὸ λέει μάλιστα σὲ μιὰ περίοδο πού ἀπ' τὴν καρδιά του ἔπρεπε νὰ βγαίνουν μύρια «εὐχαριστῶ». Γιατί ἐκεῖνο τὸ ἔτος, ὅπως λέει τὸ εὐαγγέλιο, εἶχε στὰ χωράφια του μία ἐξαιρετικὴ εὐλογία· οἱ ἐλιές λύγιζαν ἀπὸ τὸν καρπὸ, τ' ἀμπέλια ἦταν κατάφορτα, τὰ στάχυα πεδιάδα πράσινη.

«Τί νὰ κάνω;» λέει, οἱ ἀποθήκες μου δὲ χω-

ρᾶνε τὴ σοδειά. Μὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἀποθήκες πού εἶχε, ὑπῆρχαν κι ἄλλες· **ἀποθήκες** πού δὲν τὶς χτίζουν μηχανικοὶ ἐργολάβοι καὶ χτίστες, πού δὲν τὶς γκρεμίζει ὁ σεισμός, πού δὲν τὶς διαλύει ὁ χρόνος, ἀποθήκες ἀσφαλισμένες ἐκὰτὸ τοῖς ἑκατό· ἀποθήκες τοῦ Χριστοῦ. Ποιές εἶν' αὐτές; Ἦταν τότε, καὶ θὰ εἶνε πάντα, **τὰ στομάχια τῶν πεινασμένων**· κάθε στομάχι εἶνε μιὰ μικρὴ ἀποθήκη. Ἄν λοιπὸν αὐτὸς μοίραζε σὲ κάθε πεινασμένο ἀπὸ λίγο ἀλεύρι, λίγο λάδι, μερικὰ ἄλλα ἀγαθὰ, τότε διπλάσια καὶ τριπλάσια θὰ χωροῦσαν στὶς τόσες «ἀποθήκες» τῶν φτωχῶν.

Ὁ πλεονέκτης ὅμως καὶ φιλάργυρος δὲν δίνει οὔτε μπουκιά στὸν πεινασμένο, οὔτε ἓνα κουρέλι στὸν γυμνό, οὔτε λαδάκι γιὰ τὸ καντήλι τοῦ Χριστοῦ· οὔτε στὸν ἄγγελό του νερό. Τίποτα, λέει· ὅλα στὶς ἀποθήκες του. Μὰ αὐτὲς δὲν χωροῦν, κι αὐτὸς πέφτει σὲ συλλογὴ· «Τί νὰ κάνω;». Λὲς καὶ εἶχε μπροστά του ἓνα **δύσκολο πρόβλημα** καὶ –Ἀρχιμήδης τοῦ μαμωνᾶ αὐτός– προσπαθεῖ νὰ βρῆ τὴ λύσι.

«Τί νὰ κάνω;». Σὰ νὰ τὸν βλέπω· περνάει ἡ ὥρα, σημαίνουν μεσάνυχτα, κ' ἐνῶ ὁ φτωχὸς κουρασμένος πέφτει καὶ κοιμᾶται καὶ ἄγγελοι φρουροῦν πάνω του –τί εὐλογημένος!–, αὐτὸς δὲν ἠσυχάζει. «Τί νὰ κάνω;...». Ἐπὶ τέλους, ὕστερα ἀπὸ πολλὴ σκέψι καὶ διαλογισμοὺς **βρίσκει «λύσι»**. Νὰ τί θὰ κάνω· μόλις ξημερώση, θὰ καλέσω μηχανικό, θὰ γκρεμίσω τὶς παλιές ἀποθήκες, θὰ βάλω ἐργολάβους καὶ ἐργάτες, θὰ μαζέψω ὑλικά, θὰ χτίσω ἀποθήκες μεγαλύτερες, θὰ συνάξω ἐκεῖ ὅλα τὰ ἀγαθὰ μου, καὶ μετὰ θὰ πῶ στὴν ψυχὴ μου· Ψυχὴ, ἔχεις ἀφθονα ἀγαθὰ πού φτάνουν γιὰ πολλὰ χρόνια· ξάπλωσε, φάε, πιές, γλέντα τὴ ζωὴ σου....

Ἄπ' ὅλα αὐτὰ τὰ «θά...», πού εἶπε, κανένα δὲν πραγματοποιήθηκε. Γιατί; Γιατί προτοῦ νὰ ξημερώση, ἦρθε κάποιος ἀνεπιθύμητος ἐπισκέπτης, πολὺ ἀγροῖκος, καὶ τοῦ χτύπησε τὴν πόρτα. Ἦταν ὁ **χάρος**. Αὐτὸς τὸν πῆρε ξαφνι-

κά μέσ' ἀπ' τὸ σπίτι του. Κι ὁ Θεὸς τώρα τὸν ρωτάει: «*Ἄφρον, ... ἡ ἡτοίμασας τί νί ἔσται;*» (ἔ.ἀ.12,20).

***

Ἄς ἐπιμεινουμε, ἀδελφοί μου, στὸ ἐρώτημα «*Τί ποιήσω;...*». Αὐτὴ ἡ ἀγωνία δὲν ἦταν μόνο τοῦ πλουσίου τῆς παραβολῆς, εἶνε καὶ **ἡ ἀγωνία τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς μας**.

Ποιῶν ἀνθρώπων; Ὅχι ἐκεῖνων ποὺ πιστεύουν, ἀλλ' αὐτῶν ποὺ ἔχουν ξερριζώσει ἀπ' τὴν καρδιά τους τὴν ἐμπιστοσύνη στὸ Θεό. **Φιλάργουροι καὶ πλεονέκτες πλούσιοι**, νομίζουν πῶς τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου ὅλα εἶνε μόνο γι' αὐτούς· καὶ θαρρεῖς πῶς ἔχουν ὑπογράψει συμβόλαιο μὲ τὸ χάρο ὅτι θὰ ζήσουν χίλια χρόνια. Αὐτοὶ λοιπὸν ἔχουν τὴν ἀγωνία καὶ ρωτοῦν.

«*Τί νὰ κάνω;*»; Μοῦ περισσεύουν χρήματα. Νὰ τὰ κάνω χαρτονομίσματα; ἀλλὰ κινδυνεύουν νὰ γίνουν κοτζαμάνεια χαρτονομίσματα, θ' ἀξίζουν ὅσο καὶ τὰ πλατανόφυλλα ποὺ πέφτουν τὸ φθινόπωρο ἀπὸ τὰ δέντρα. Νὰ τὰ κάνω λίρες; ἀλλὰ μπορεῖ νὰ πέση ἡ τιμὴ τους. Ν' ἀγοράσω οἰκόπεδα; Νὰ χτίσω πολυκατοικίες; Ν' ἀγοράσω πλοῖα, νὰ γίνω ἐφοπλιστής; Πῶς νὰ τὰ ἀσφαλίσω, ποῦ νὰ τὰ βάλω; Στὸ σπίτι μπορεῖ νὰ κλαποῦν. «*Τί ποιήσω;*»; τί νὰ κάνω; Νὰ τὰ κλείσω σὲ χρηματοκιβώτια τῆς τραπέζης; Ἐδῶ κινδυνεύουν. Νὰ βρῶ τράπεζες στὸ ἐξωτερικό; νὰ τὰ στείλω στὴν Ἑλβετία, στὴν Ἀμερική; «*Τί νὰ κάνω;...*», ἀγωνία μεγάλη. **Ἦ αἰώνιο Εὐαγγέλιο!** Χιλιάδες χρόνια νὰ περάσουν, τὰ λόγια του λὲς καὶ λέχθηκαν τώρα, λὲς καὶ περιγράφει τὸ σήμερα, δίνει τὸ ψυχογράφημα ἐνὸς συγχρόνου πλουσίου.

Ἐλα ἐδῶ λοιπὸν, ἐσὺ ὁ πλούσιος, ποὺ τὴ νύχτα ἀνοίγεις τὰ χρηματοκιβώτια καὶ μετρᾷς τὶς λίρες. Ρωτᾷς «*τί νὰ κάνης;*»; Ἐλα νὰ σοῦ πῶ, ἔλα **νὰ σοῦ λύσω ἀμέσως τὸ πρόβλημα**.

● Σοῦ περισσεύει κάτι; Μπὲς στὴν ἐκκλησιά, ρώτησε τὸν ἐφημέριο τί ἀνάγκες ἔχει **ὁ ναός**. Δὲν εἶνε σωστό, στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ μας νὰ εἶνε ὅλα τὰ ἐπιπλα τὶς τελευταίας μάρκας, καὶ τὸ «σαλόνι» τοῦ Θεοῦ νὰ εἶνε γυμνό. Εἶνε τιμὴ καὶ δόξα ὅτι στὴν Ὁρθοδοξία τοὺς ὠραίους ναοὺς μας κατὰ κανόνα δὲν τοὺς χτίζουν οἱ πλούσιοι· τοὺς χτίζουν τὰ «ταλληράκια» τοῦ φτωχοῦ καὶ ἐργατικοῦ λαοῦ μας.

● «*Τί νὰ κάνω;*»; Ἐσὺ ποὺ ἔχεις χρήματα πλεονάζοντα, ἄντε στὸ δάσκαλο τοῦ χωριοῦ ἢ τῆς συνοικίας σου καὶ πές: Δάσκαλε, ἐδῶ εἶνε φτωχὰ τὰ παιδιὰ, σοῦ δίνω δέκα, εἴκοσι, τριάντα χιλιάδες, νὰ βελτιώσης **τὸ σχολεῖο**.

● «*Τί νὰ κάνω;*»; Ἐρχονται Χριστούγεννα, θὰ κάνης προμήθειες καὶ ψώνια. Μὴν ἐορτάσης χωρὶς νὰ βρῆς στὴ **γειτονιά** τὸν ἄπορο, τὸν

ἀσθενῆ, τὸ γέρο, τὸ ὄρφανό, τὴ χήρα, τὸν ἀνάπηρο ποὺ ἄφησε τὰ πόδια του στὴν Ἀλβανία γιὰ σένα, γιὰ νὰ κυματίζη ἐλεύθερα ἢ σημαία στὴν Ἀκρόπολι!

Τὸ «*τί ποιήσω;*» ὅμως δὲν τὸ λένε μόνο οἱ πλούσιοι ἄνθρωποι· τὸ λένε καὶ τὰ συγκροτήματα, **τὰ μεγάλα τράστ** (trust) τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης, τὰ πλούσια πανίσχυρα κράτη, ποὺ τὰ ἐργοστάσιά τους δουλεύουν μέρα - νύχτα. Τὰ βιομηχανικά τους προϊόντα πλεονάζουν καὶ διερωτῶνται: Τί νὰ τὰ κάνουμε; «*τί ποιήσωμεν;*». Μποροῦσαν νὰ τὰ σκορπίσουν στὰ τέσσερα σημεῖα τῆς ὑψηλίου, νὰ γίνουν εὐεργέτες τῶν ὑποαναπτύκτων· ἐν τούτοις τὰ κρατοῦν καὶ ὑψώνουν φραγμούς, τὰ λεγόμενα τελωνειακὰ τεῖχη, κ' ἔτσι τὰ ἀγαθὰ δὲν διαπορθμεύονται καὶ δὲν διανέμονται σὲ φτωχοὺς λαοὺς.

Γιὰ φανταστήτε ἡ **καρδιά** ποὺ κινεῖ τὸ **αἷμα** νὰ τὸ μαζέψη, νὰ τὸ κρατᾷ καὶ νὰ λήη στὰ ἄλλα μέλη· «*Δὲν σᾶς δίνω αἷμα!* θὰ τὸ κρατήσω ὅλο ἐγώ». Ξέρετε τί θὰ πάθη; ρωτήστε ἐνα γιατρό· **συμφόρησι!** Ἔτσι καὶ τὸ χρῆμα· εἶνε σὰν τὸ αἷμα. Ἄμα μαζευτῆ σὲ λίγους, θὰ πάθουν συμφόρησι, συμφορὰ.

***

Ἦ ἀδέρφια μου, μεγάλη ἀσθένεια ἡ **φιλαργυρία καὶ ἡ πλεονεξία!** Ἄχ νὰ κατέβαινε ἄγγελος ἀπὸ τὰ οὐράνια κι ὅπως ὁ χωρικὸς ξερριζώνει ἀπ' τὸ χωράφι τὶς ἀγριάδες καὶ τ' ἀγκάθια, νὰ ξερριζώση ἀπὸ τὶς καρδιὲς ὄλων μας τὸν φοβερὸ αὐτὸν κάκτο! Ἡ γῆ θὰ γινόταν παράδεισος, ἐνῶ τώρα μᾶς δέρνει τὸ κακό.

Κάποτε μᾶς ρώτησε ἕνας σοφὸς καθηγητής· Ὑπάρχουν δύο, ὁ ὑπερήφανος καὶ ὁ φιλάργυρος· ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο θεραπεύεται εὐκολώτερα;... Ἐν πάση περιπτώσει, **ποιὸ φάρμακο θεραπεύει τὴ φιλαργυρία;** Ἐνα φάρμακο. Ποιό; Ἄνοιξε τ' αὐτιά σου, καθάρισέ τα ἀπὸ τὴν ἀκαθαρσία· καὶ μετὰ, ὅπως τὰ τεντώνεις στοὺς διαφόρους σταθμοὺς γιὰ ν' ἀκοῦς τὶς ψευτιὲς τοῦ κόσμου, τέντωσε τὰ αὐτιά σου ὥστε ν' ἀκοῦς καλὰ ὅταν ἔρχεσαι στὴν ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία εἶνε τὸ ἱατρεῖο, τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μας εἶνε τὰ αἰώνια φάρμακα. Ὅποιος λοιπὸν εἶνε πιασμένος –καὶ ποιὸς δὲν εἶνε!– στὰ δίχτυα τῆς ἀράχνης αὐτῆς ποὺ λέγεται φιλαργυρία, τοῦ συνιστῶ νὰ πάρη ἕνα φάρμακο. Τὸ δίνει ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία, ἀλλὰ ἐμεῖς τότε χασμουριόμαστε. Σᾶς τὸ δίνω κ' ἐγώ ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ παρακαλῶ νὰ τὸ μελετήσετε. Εἶνε ἐκεῖνη ἡ ὠραία προτροπὴ ποὺ ἀκοῦμε· «*...ἐαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῶ τῶ Θεῶ παραθώμεθα!*»

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**